

כבוד השופט. זאב ליכטנזון

"לא מודה"

נצטלצלו שתי המילים מפיה. פורטת את הברותיהן בצליל מתענג. חותמת את האמירה בהידוק שפתיים קלוש, פוערת אוזניים לקלוט את הד נוכחותה המתפזרת באולם בית המשפט. התרצתה. המילים נשרו מפיה עשויות היטב. בתנועת ראש רכה הנהנה לעצמה. כן. לא מודה. הדבור הקצר והמדויק, מלווה בעיניים ישירות, מכוונות היטב אל העטוף בגלימתו השחורה על במתו המוגבהת. כבוד השופט.

עדיין שמרה עם עצמה את חיוכה הקטן, למודת מבטי גברים, ראתה כיצד הוא נאבק במראיה. "לא מודה", טיפסו המילים אל דוכנו המוגבה, כשהן מתרגמות לאיטן באוזניו הממושמעות. כבוד השופט.

מיד עם כניסתו לאולם נחתה דמותה בתוכו. עושה בו דברים. עושה דרכו, מתון, מתון, בנשימה מבוקרת. מתיישב, מהדק מעט את גלימתו השחורה, המחייצת, ופותח בלשון מורגלת את סדר היום שלפניו. בתוך שהוא מדבר, היה מודה לשנותיו המנוסות, שהתירו לו עכשיו למלא את משרתו בלי שהוא כולו נתון בתוכה. נסעו תמונות בראשו. מסתתר מאחורי המילים, ניסה להכניס סדר במראותיו.

עורכי הדין נשאו דברים בעצלתיים, נוברים בחפיסות נייר שלצידם, מכריזים על מרכולם באוזניו.

היא יושבה, לא דרוכה, ממתינה ומאזינה למחצה. כיוון שראתה את משקפיו מסיירות עליה בשהיות ארוכות, נינוחה לחלוטין. הטילה בו מפשק קל של שפתיה המואר בלובן שיניה הבורקות. מניחה עצמה בכיסאה, כחפץ מוטל בהיסח דעת גנדרני. בדרך כלל

לא היה בה יופי הולם, אך הייתה אמונה להבחין כאשר הוא מאותת ופורח .
כאן התבהרה התמונה שחיפש. היא כה דומה לה. הבחין בזה מיד, אלא שטרם ידע
להסביר. אפשר שחשש ולפיכך תהה והשתהה. בכל שנותיו עמוסות הניסיון, לא שקע
בחושניות כזו, בעודו יושב במבצרו המוגבה. מעולם לא היכה כך בשרו את קירות
גלימתו וספריו. שוב רכס את ריסיו, כמתוך שינוס מחשבה, משלח ציפורים מבוהלות
לתור את שדות גופה, המונח לפניו בצייתנות מעושה. פרשים קטנים של כאב רמסו
את רקותיו, מנופפים בנסיהם, שמטשטשים את עיניו. תמונה צבעונית מידי, שמפתיעה
אותו מאוד בנוכחותה. ראשו רכון מעט, אצבעותיו עושות תנועות פזיזות בשולי גלימתו.
המשקפיים אל נרתיקם בחיפזון ובלי הסבר נראה לעין. עוד מספר פעולות של לא-כלום
, מרוסנות, מהודקות, מחפשות מחסה.

הכריז על אחת מהסיבות הרבות אשר שמורות באמתחת ניסיונו הבכיר. המשפט
נדחה ליום נוסף.
על סף חדרו הקפיד עם השמש, שלא יוטרד. "עסוק!" פסק בדיבור חטוף. את הדלת
נעל, הוילונות סכך, האור כובה. אפלולית שקטה ומדכדכת. עורה הרך של הכורסה
קלט את גופו בדומיה רוגעת. ניסה לעלעל סתמית בערמת דפים שמחכה לו במחשב,
לא מצליח לטאטא את התמונות שמדלגות אל עיניו, מטלטלות אותו אל זמנים אחרים.

אשתו, כלומר, מי שהייתה אשתו, משמע בכל זאת אשתו. כלומר אקסתו שערכה
לא מזמן למשכנו של אחר.

איך פעם בהתחלה....היה זורק שתי רגליו בצעדים מחודדים קדימה. נחפז. נועץ עקב,
מטיל את אחיו לפניו, מהפך בהם בסדר קצוב. נמרץ. ממהר לשעה היעודה עמה.
פגישה ראשונית. הבראשית שלהם. עליז, מחוייך, מצפה. עודו הולך מיתן לרגע את
זריזותו, תחב יד אל מאורות כיסיו, להטיל מטבע לקבצן. מעשה טוב למזל טוב – פירש
לעצמו. הגיע והעמיד עצמו כתמרור, פינת פרישמן הירקון. "עצור" ! יסמן לה.

משם זה התחיל . והמשיך עם טבעת שמש על אצבעו.. ומשם הטלטל וקרטע עד לניפוץ הגדול. עד כריתות...

שוב זה מתחיל? באולם שלו, בטריטוריה שלו? טוב, רע? אולי, כמעט. התקדים מאוד לא מוצלח. ועשיו. זהירות. בדיון הבוקר, מייד בהתחלה, התחלפו לו השתיים זו בזו. דיוקן בדיוקן, גוף בגוף, דמיון ושוני. הוא והיא, היא והוא. שחרר את גופו מהכורסה, מושך אל הדלת את הסנטימטרים המתגבהים של ישותו הנבוכה, אורז את צרור הרהוריו המעוכים ויוצא לביתו. דחיית הדיון ממש הניעה את עצמה. טוב עשה, פסק לעצמו, כך אי אפשר היה לו להמשיך. מקצוען. מנוסה. מוערך. חצה את דוד המלך, גולש לאורי, מגיע לבארי, משמאיל לכיוון בלור, ומעלה עצמו אל הקומה הגבוהה במגדל המגורים. בהסכמה נדיבה, השאירה לו את הדירה והיגרה עם החדש שלה לכפר שמריהו. לא רבו, לא התכסחו כהמלצת אדווקטיהם. בנאלי ופשוט. כשנגמר אז נגמר. ישן מפני חדש תוציאו. והיא הוציאה. הוא הרבה יותר שמרן. זה הוא, זה התפקיד, המשרה, העבר, ההווה והעתיד שלו.

היא בביתה. משוחררת בערבות. את שמו ותארו גוגלה בקלות. ככה, סתם, לא בשביל משהו, אמרה לעצמה. ויש גם מספר טלפון. אין לה עילה מסוימת. ואולי בכול זאת. היא רגילה לעשות. להחליט לקבוע. להזיז.

אולי רק שיחה קלילה ונעימה, עם שמץ שאננות לא מחייבת. טובת עצמה – היא לא חייבת? לא מקובל? אז מה? אם הייתה עושה רק את המקובל לא הייתה יושבת באולם מולו.

עורך הדין? עוד זבוב מנוסה, שמסתובב מקייס לקייס, כמפרנס, אפור ומסור. אצלו זה רק עבודה, אצלה – החיים. הוא יעסוק במה שרשמי וכתוב, לה יש כשורים אחרים. קראה בעיניו בברור. כבוד השופט לא יכעס. הוא איש גבר. משחק באצבעות עם טבעת שכבר לא שם. הרגל.. עכשיו הוא בוודאי בבית, בטרינג ובכפכפים, אולי מאונן, אולי משוטט בעתון, במסך, מזפזפ. אולי. כול האופציות פתוחות על הדוכן.

אז טלפון? לא, כך הוא לא רואה את העיניים שלה, הגוף שלה, צל החיוך המזמין

שלה. לא.

לא טרחה הרבה באותו עניין, הניחה לגוגל ולקחה את עצמה להתעסק בדברים

אחרים.